

FÖLJENOT

---

från:	Sekretariatet
till:	Arbetsgrupp VII för yttre åtgärder
Ärende:	Sammanfattande not från mötet den 15 oktober 2002

I. Öppnande av mötet och inledning av ordföranden

1. Vice ordförande Jean-Luc Dehaene redogjorde för resultaten av föregående möte enligt CONV 342/02 (Sammanfattande not från mötet) och inledde diskussionen om effektiviteten i EU:s yttre åtgärder genom att betona att adekvat beslutsfattande och adekvata genomförandeförfaranden liksom tillgängligheten till finansiella och mänskliga resurser är avgörande för att effektivt uppnå EU:s politiska och ekonomiska mål på den internationella arenan. När det gäller beslutsfattande inom GUSP uppmanade han ledamöterna att fundera över en eventuell utvidgning av användningen av omröstning med kvalificerad majoritet, bättre användning av konstruktiv röstnedläggelse och ökat samarbete. Han rekommenderade vidare arbetsgruppen att undersöka var och hur effektiviteten inom områden av gemenskapspolitik skulle kunna förbättras ytterligare.

II. Redogörelse av generalsekreteraren/den höge representanten Javier Solana

2. Javier Solana beskrev de viktigaste uppgifter och verksamheter som han hade deltagit i sedan han utnämndes till hög representant för tre år sedan, informerade om politiska och institutionella resultat i GUSP och ESFP, redogjorde för de lärdomar som kunde dras av erfarenheten hittills och lade fram ett antal förslag för att öka effektiviteten inom GUSP¹.

---

¹ Anmärkning: Solanas inlägg har distribuerats i WD 8 – WG VII.

3. Den höge representanten bekräftade att politisk vilja är en nyckelfråga i GUSP och att EU:s aktörer bör öka ansträngningarna för att uppmana till samsyn och utarbetande av gemensamma ståndpunkter. Politisk vilja och enighet bland medlemsstaterna gjorde det lättare för den höge representanten att agera effektivt på den internationella arenan. Han betonade vikten av kontinuitet i utrikespolitiken och uppgav att framgång inom diplomatin ofta beror på personliga kontakter och ömsesidigt förtroende mellan samtalspartner. Ett effektivt agerande på den internationella arenan krävde förmågan att reagera snabbt på internationella händelseförlopp. Beslut, i synnerhet i krishanteringssituationer, måste fattas snabbt. Möjligheten att sända särskilda sändebud/särskilda representanter var mycket viktig. Tydlig uppdelning av arbete och ansvarsområden i fråga om yttre åtgärder var väsentlig liksom nära samarbete mellan de olika aktörerna, i synnerhet den höge representanten och kommissionsledamoten för RELEX. I detta avseende erinrade han om sitt utmärkta samarbete och förhållande med Chris Patten. Den höge representanten tillade att solidaritet bland medlemsstaterna och sammanslagning av resurser för att uppnå ett gemensamt mål var viktiga för effektiviteten och trovärdigheten i EU:s yttre åtgärder. EU borde inte skygga för att ta itu med känsliga frågor. Slutligen hävdade den höge representanten att samarbete med internationella organisationer och viktiga partner var väsentligt för att föra fram EU:s åsikter på den globala arenan.
4. Den höge representanten föreslog ett antal åtgärder för att öka effektiviteten inom GUSP, av vilka några skulle medföra ändring av fördraget, bland annat följande: Att förstärka den höge representantens roll vid yttre representation, att ge den höge representanten rätt att lägga fram förslag, att ha ett ständigt ordförandeskap för rådet (yttre förbindelser), att undersöka metoder för att utvidga användningen av omröstning med kvalificerad majoritet och att förbättra användningen av konstruktiv röstnedläggelse och ökat samarbete. Dessutom betonade han fördelarna med att förena diplomatisk sakkunskap från olika källor och efterlyste mer användning av utstationerade diplomater i EU:s institutioner, i synnerhet i rådets sekretariat, vilket skulle bidra till att överbrygga olikheter, öka det ömsesidiga förtroendet och öka den totala kapaciteten för politisk analys och informationsutbyte. När det gäller GUSP efterlyste han ett system som både i fråga om volym och flexibilitet motsvarar EU:s politiska ambitioner och mål på den globala arenan.

5. Ledamöterna välkomnade den höge representantens inlägg, uttryckte sitt stöd för hans förslag och undrade över hans åsikter om bland annat en eventuell uppdelning av funktionerna som hög representant och rådets generalsekreterare, frågan om en ständig ordförande för Europeiska rådet, en eventuell sammanslagning av funktionerna som hög representant och kommissionsledamot för RELEX, finansiella frågor och ansvarighet, sammanslagning av resurser och uppbyggande av förtroende.
6. När det gäller beslutsfattande i GUSP sade den höge representanten att utrikespolitikens specifika karaktär (ogripbar, känslig, icke-mätbar, i suveränitetens innersta väsen) gjorde det mycket svårt att planera beslut som fattas genom omröstning. Detta gällde i synnerhet i samband med utstationering av personal. Eftersom emellertid risken för tröghet skulle öka i en utvidgad union var det nödvändigt att söka lösningar som bidrar till att systemet även fortsättningsvis fungerar. Omröstning med kvalificerad majoritet, konstruktiv röstnedläggelse och ökat samarbete behövde undersökas ytterligare. Det behövdes en större känsla av solidaritet bland medlemsstaterna.
7. När det gäller sammankopplingen av generalsekreterare för rådet och hög representant erinrade Javier Solana om skälen för att man i Amsterdam hade beslutat att koppla samman de båda funktionerna, nämligen för att undvika upprättandet av en ny förvaltning, för att ge den höge representanten kontroll över mänskliga resurser och för att infoga den höge representantens funktion i den institutionella triangeln. Han ville inte rekommendera att de båda funktionerna kopplas isär.
8. Den höge representanten sade att han är neutral när det gäller idén om en ständig ordförande för Europeiska rådet. Han ansåg dock att man borde fastställa andra arbetsuppgifter än att vara samtalspartner för den högsta politiska nivån.
9. När det gäller en eventuell sammanslagning av hög representant och kommissionsledamot för RELEX påpekade han att en sådan sammanslagning, förutom den praktiska svårigheten för en person att utföra båda arbetena, skulle strida mot kommissionens kollegiala ansvar. Vad unionen behövde var en tydlig uppdelning av arbete och av ansvarsområden mellan de båda

liksom samarbetsmekanismer som skulle öka synergierna och maximera de fördelar som kan vinnas från de båda befattningarna. Han rekommenderade att man å ena sidan skall överväga att slå samman tjänster där det är möjligt, till exempel kontoren i Genève (som skulle överföras till kommissionens ansvarsområde) och i New York (som skulle kopplas till den höge representanten), och att bättre utnyttja en sammanslagning av resurserna mellan institutionerna och med medlemsstaterna.

10. När det gäller finansieringen av GUSP sade den höge representanten att situationen tidvis var mycket besvärlig och frustrerande. Avsevärda medel fanns tillgängliga i EU:s budget för att finansiera yttre förbindelser men de finansiella medlen för att stödja GUSP-beslut var klart otillräckliga. Det behövdes ett nytt finansieringssystem genom vilket tillräckliga medel kunde åstadkommas, snabba utbetalningar möjliggöras och ansvarighet garanteras.

III. Redogörelse av Pascal Lamy, ledamot av Europeiska kommissionen

11. Kommissionsledamot Pascal Lamy beskrev de erfarenheter och lärdomar som hade vunnits på området för den gemensamma handelspolitiken, beskrev skälen till att den ansågs vara framgångsrik och föreslog några möjliga ytterligare förbättringar. Han lade slutligen fram sina åsikter om hur legitimiteten och effektiviteten i EU:s yttre åtgärder skall ökas².
12. Enligt kommissionsledamoten var det följande tre faktorer som bidrog till den gemensamma handelspolitikens framgång: Det fanns en politisk vilja att agera gemensamt inom ramen för gemenskapens behörighet, en balanserad och effektiv beslutsprocess med en tydlig uppdelning av ansvarsområden och en ständig dialog mellan kommissionen och medlemsstaterna samt en gemensam politisk plattform som hade lett till inrättandet och främjandet av en europeisk doktrin för handelspolitik grundad på både öppenhet och reglering.

---

² Anmärkning: Hela redogörelsen återfinns i WD 10 – WG VII.

13. Systemet grundades på gemenskapsmetoden, vilket åstadkom ömsesidigt förtroende och fungerade mycket väl. Det fanns dock fortfarande utrymme för förbättring. För det första borde antalet undantag från bestämmelsen om omröstning med kvalificerad majoritet minskas ytterligare. Enhällighet tillämpades fortfarande på områdena för tjänster, investeringar och immaterialrätt. Detta var ett avsevärt hinder för nya avtal som (den utvidgade) unionen måste ingå under kommande år i WTO eller bilateralt (till exempel med Mercosur), eftersom handelsavtal i verkligheten i allt högre grad rör de områden som inte omfattas av omröstning med kvalificerad majoritet och allt mindre rör handel med varor eller minskningen av tullhinder. Kommissionsledamoten hoppades att konventet skall rekommendera omröstning med kvalificerad majoritet som allmän regel, inklusive när det gäller yttre aspekter av vissa politikområden inom gemenskapens behörighet (t.ex. miljön). Kommissionsledamoten uppgav vidare att blandade avtal påverkar unionens trovärdighet med risken för därmed sammanhängande försening av ratificeringsprocessen.
14. För det andra påpekade Pascal Lamy att den politiska känslighet som omger handelsfrågor och den roll som de spelar i diskussionen om globalisering gjorde det nödvändigt att fästa större vikt vid att EU:s åtgärder på detta område är synliga och legitima. I detta avseende efterlyste Pascal Lamy större deltagande från Europaparlamentet i beslutsprocessen, mer öppenhet i rådets arbete och en mer strukturerad dialog med det civila samhället.
15. När det gäller yttre åtgärder i allmänhet hävdade kommissionsledamot Pascal Lamy att om unionen skall kunna föra en framgångsrik och trovärdig gemensam yttre politik måste det framför allt finnas en politisk vilja att agera gemensamt på den globala arenan och en gemensam ideologisk plattform. Om vi vill att unionen skall föra en enhetlig yttre politik med användande av hela skalan av instrument, borde vi avskaffa strukturen med pelare och samla befogenheterna under en hatt. Enligt Pascal Lamy rådde det bred konsensus om principerna och målen för EU:s yttre politik, men det var väsentligt att föra en ingående diskussion innan gemensamma värderingar kan omsättas i en äkta gemensam politik. Utformningen av en gemensam politik på alla områden av yttre åtgärder kunde utvecklas etappvis, men till slut borde det leda till ett enda tillvägagångssätt vid beslutsfattande med en central roll för kommissionen som företrädare för och försvarare av det gemensamma intresset (enkel samordning av ståndpunkter var inte tillräcklig). Detta innefattade åtgärder och representation i multilaterala forum. Han erkände att annorlunda arrangemang kanske var nödvändiga när det gäller säkerhets- och försvarsfrågor.

16. Följande frågor togs upp vid diskussionen. När kommissionsledamoten tillfrågades om EU:s arrangemang i fråga om representation i Världsbanken, Internationella valutafonden (IMF) och G7/G8, sade han att EU i princip kunde utnämna en företrädare till styrelsen för de båda förstnämnda men att det när det gäller det senare fallet var kommissionens ordförande som uttalade sig om gemenskapsfrågor. Som svar på en fråga om vem som skulle vara den talesman som företrädde EU sade Pascal Lamy att det var väsentligt att EU företräds av någon som medlemsstaterna litar på, och han hänvisade till kommissionens förslag i dess meddelande från i maj i år. Han uttryckte tveksamhet om idén med en ständig ordförande för Europeiska rådet eftersom detta ger upphov till frågor om ansvarighet.
17. Som en reaktion på påståendet att det finns en tydlig skillnad mellan krishantering/krisdiplomati å ena sidan och förhandlingar om handelsfrågor å andra sidan sade kommissionsledamoten att krissituationer även behandlades inom handelspolitikens område och att skillnaden var en fråga om intensitet. Kommissionsledamoten ansåg att det var möjligt att extrapolera erfarenheten från den gemensamma handelspolitiken till andra områden. Han ansåg att det inte var ändamålsenligt att göra åtskillnad mellan "gripbara" och "ogripbara" politikområden.

IV. Redogörelse av Poul Nielsen, ledamot av Europeiska kommissionen

18. Kommissionsledamot Poul Nielsen beskrev gemenskapens åtgärder inom utvecklingspolitiken och lade fram sina åsikter om utvecklingen av EU:s yttre åtgärder³.
19. Poul Nielsen erinrade om att EU (gemenskapen och medlemsstaterna) är den största givaren av offentligt utvecklingsbistånd (ODA) i världen (mer än 50 %) och att gemenskapen ensam svarar för 10 %. Kommissionen/gemenskapen koncentrerade sitt bistånd på sex prioritetsoområden, nämligen handel och utveckling, regional integration, makroekonomisk politik och sociala sektorer, transport samt livsmedelssäkerhet och offentlig förvaltning.

---

³ Anmärkning: Hela Poul Nielsens inlägg återfinns i WD 9 – WG VII.

Enligt kommissionsledamot Poul Nielsen är mervärdet av utvecklingssamarbete på EU-nivå dess globala omfattning (närvarande i alla världens länder) och att det tillhandahåller en partner för f.d. kolonier (i motsats till tidigare "mentor"). Han beklagade att politiken för utvecklingssamarbetet inte är bindande för medlemsstaterna och att den ofta inte är i tillräcklig grad samordnad med andra politikområden inom gemenskapen.

20. Kommissionsledamoten gav konventet följande rekommendationer: Utvecklingspolitiken bör uppfylla strategiska mål på medellång och lång sikt (i motsats till den kortsiktiga dagordningen för utrikespolitiken) på grundval av regionala landstrategier. Medlemsstaterna bör samordna i större utsträckning, inklusive inom multilateral ram. Europeiska utvecklingsfonden bör införlivas i den allmänna EU-budgeten. Arrangemangen för AVS-samarbete/Cotonouavtal bör ändras (en enda juridisk person möjliggör förenkling och rationalisering).
21. EG:s humanitära bistånd representerade 500 miljoner euro och åtgärder i 60 länder (25 % av det globala humanitära biståndet). EG:s och medlemsstaternas humanitära bistånd representerade 50 % av det globala biståndet. Poul Nielsen betonade att bördefördelning och politisk opartiskhet är fördelarna med att förlägga det humanitära biståndet på EU-nivå. Han varnade för försök att koppla humanitärt bistånd till utrikespolitiska hänsyn (inklusive krisförebyggande/krishantering).
22. Kommissionsledamot Poul Nielsen lade också fram sin åsikt om EU:s yttre förbindelser i allmänhet och sade att det faktum att utrikes- och säkerhetspolitikens fördes mellan regeringarna inte hade lett till goda resultat. Den grundläggande frågan var huruvida EU verkligen önskade agera på den globala arenan. I så fall skulle EU behöva ett annorlunda system och bättre instrument. Poul Nielsen beskrev de nyligen förda diskussionerna om Eritrea och Zimbabwe, där EU:s beslutsförfarande enligt honom uppvisade bristande tydlighet, enhetlighet och effektivitet. Han rekommenderade följande ändringar för framtiden: Det borde finnas en enda tyngdpunkt i de yttre åtgärderna som har kontroll över det politiska initiativet och kan koppla in alla instrument. Den höge representanten måste ha denna initiativrätt och bör "kopplas" till/ingå i kommissionen. Bestämmelsen om enhällighet i GUSP bör avskaffas och ersättas med omröstning med kvalificerad majoritet (utom när det gäller försvaret). Europaparlamentet bör granska och revisionsrätten bör kontrollera alla yttre åtgärder.

23. En ledamot undrade hur en hög representant som är placerad i kommissionen skulle vinna rådets förtroende och hur arbetsbördan kunde organiseras. Kommissionsledamoten svarade att detta inte skulle vara omöjligt eftersom kommissionens ordförande till exempel även hade båda institutionernas förtroende. Han tillade att om det fanns en vilja bland medlemsstaterna att göra förtydliganden och att göra systemet mer rationellt och ansvarigt, skulle det säkert gå att finna en lösning när det gäller strukturen.

V. Inlägg av Pierre de Boissieu, biträdande generalsekreterare vid Europeiska unionens råd

Efter att ha erinrat om den historiska utvecklingen efter 1989–1990 som ledde till Maastricht- och Amsterdamfördragen erinrade Pierre de Boissieu om skillnaden mellan

- den första pelaren som utgör samtliga befogenheter, därför begränsande, som medlemsstaterna har tilldelat gemenskapen tillsammans med ramen för deras utövande, fastställande av den institutionella strukturen och medlen för deras åtgärder, och
- den andra pelaren som gör det möjligt för medlemsstaterna att på ett kompletterande sätt utöva de befogenheter som de vill behålla, nämligen alla de befogenheter som inte har överförts till gemenskapen; i den andra pelaren har sålunda införts en skyldighet till obegränsat samarbete på de områden där medlemsstaterna har kvar sin befogenhet.

Den instrumentella tyngdpunkten för den andra pelaren är den gemensamma strategi som syftar till att föra samman medlemsstaternas instrument till ett specifikt, tidsbegränsat mål. Pierre de Boissieu erinrade om att den gemensamma strategin var avsedd att möjliggöra genomförande genom kvalificerad majoritet men att denna möjlighet aldrig har använts. Den mekanism som föreskrivs i fördraget skall syfta till att säkerställa att man i de gemensamma åtgärder som beslutas av Europeiska rådet fastställer de gemensamma medlen och organiserar en viss form av rollfördelning med hänsyn till de problem som varje medlemsstat stöter på och den roll som den vill spela. Emellertid har artikel 14.4 i EU-fördraget enligt vilken "rådet får anmoda kommissionen att förelägga rådet lämpliga förslag i frågor som rör den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken för att säkerställa genomförandet av en gemensam åtgärd" aldrig tillämpats i praktiken.

Pierre de Boissieu betonade att fördraget inte har genomförts på denna punkt och att flertalet av unionens yttre åtgärder därför har grundats på artikel 308 i EG-fördraget trots att denna rör den gemensamma marknadens sätt att fungera.

Pierre de Boissieu betonade därefter att de gemensamma åtgärderna och de gemensamma strategierna saknade innehåll.

När det gäller finansieringen erinrade Pierre de Boissieu om att rådet kontrollerades av revisionsdomstolen och att frågan om ansvarsfrihet för dess budget ankom på Europaparlamentet, men att det fanns ett avtal sedan 1970 mellan Europaparlamentet och rådet om att ingen av dessa institutioner skall ifrågasätta den andra institutionens beräkning av den administrativa budgeten.

Pierre de Boissieu förklarade att rådets andel av gemenskapens samlade administrativa utgifter utgjorde ungefär 10 %. Efter genomförandet av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och av tredje pelaren utgör den nu 8,5 %. Rådet har 350 A-tjänstemän efter insatsen för att införa "Solana-grupperna". Kommissionen har för sin del fler än 6 000 A-tjänstemän.

Han konstaterade att medlemsstaternas finansieringen enligt särskilda fördelningsnycklar inte har fungerat och anmodade arbetsgruppens ledamöter att överväga detta och betänka att om vi vill agera gemensamt får inte vissa medlemsstater tvingas bära avsevärt högre finansiella bördor än övriga.

Pierre de Boissieu erinrade därefter om att den egna budgeten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken uppgår till 35 miljoner euro enligt det interinstitutionella avtalet mellan parlamentet, rådet och kommissionen, vilket är ett lågt belopp jämfört med institutionernas övriga utgifter.

Han bekräftade åter att kommissionen även i fortsättningen bör förvalta driftsutgifterna för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken i gemenskapens budget, eftersom rådet inte har verkställighetsbefogenhet. När unionen deltar i en politisk förhandling måste det dock vara möjligt att föreslå att vissa finansieringsåtgärder inriktas på vissa åtgärder och inte på andra.

Efter detta konstaterande beklagade Pierre de Boissieu unionens brist på medel när det gäller de yttre åtgärderna inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och de omständliga förfarandena för att öka budgeten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken när det behövs medel för en viss åtgärd. Han noterade att EU i detta avseende är mindre effektivt än FN, VEU, Nato eller OSSE.

Han beklagade de små anslagen i budgeten för rådets administrativa utgifter, vilka uppgår till 400 miljoner eller 8 % av institutionernas administrativa budget. Därav följer att rådet inte kan betala de särskilda representanterna eftersom anslagen för dessa uppgår till 3,6 miljoner euro. Det är således medlemsstaterna som idag betalar 80 % av kostnaden. Det är därför endast de stora medlemsstaterna som har särskilda representanter eftersom endast de kan betala dem.

Pierre de Boissieu önskade att rådets generalsekretariat skall förfoga över 50 miljoner euro för sina åtgärder inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Han tillade att rådet kommer att ansvara för denna utgift och beviljas ansvarsfrihet.

När det gäller frågan om varför fördraget inte har tillämpats erinrade Pierre de Boissieu om att det är en fråga som man har ställt sig beträffande flera delar i fördraget. När det gäller transportpolitik till exempel har gemenskapen under 30 år förvaltat ett "p.m." i budgeten och inget verkligt anslag. Fördraget har praktiskt taget inte förändrats och man har idag en transportpolitik. Man fick en transportpolitik den dag då man på grundval av samma fördrag ville ha en transportpolitik. Det är således inte fördraget i sig som är problemet.

När det gäller den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken anser Pierre de Boissieu att den största svårigheten inte är förhållandena mellan kommissionen och den höge representanten Javier Solana, utan frågan om hur man skall få överensstämmelse mellan medlemsstaternas politik och deras finansiella medel. Gemenskapens budget för yttre åtgärder uppgår till 6 miljarder euro. Budgeten för medlemsstaternas yttre åtgärder uppgår till ungefär 70–80 miljarder euro. Större delen av åtgärderna bekostas således av medlemsstaterna.

När det gäller morgondagens fördrag anser Pierre de Boissieu att om strukturen förblir ungefär den samma som idag krävs det först och främst tydliga rättsliga grunder. Därefter måste syftet med och målet för den åtgärd som skall genomföras gemensamt tydliggöras. Det kan vara en gemensam åtgärd, det kan också vara en åtgärd som grundas på ett system med fördelning av rollerna. Det beror på omständigheterna. För det tredje handlar det inte om huruvida besluten skall antas med kvalificerad majoritet, utan om hur man skall förhindra att systemets sätt att fungera omintetgörs. För det fjärde måste man finna ett finansieringssystem som inte tilldelar unionen en underordnad roll, eftersom unionen står för endast 15 % av unionsstaternas offentliga utvecklingsbistånd trots att detta bistånd är unionens viktigaste trumfkort. Han upprepade att unionen får en roll att spela endast om den är en sammanbindande länk och en katalysator och inte en sextonde aktör. Den sextonde aktören är dömd att spela en underordnad roll.

Hur skall man omvandla unionen till en sammanbindande länk med tanke på att vissa medel ständigt kommer att förbli nationella ? Han förklarade att 35 miljoner euro inte är tillräckligt för driftsutgifterna i budgeten. Den höge representanten måste ha rätt att föreslå inriktning när det gäller politiskt utnyttjande av vissa medel. Inom denna ram måste dessa utgifter förvaltas antingen av kommissionen eller av någon myndighet som medlemsstaterna sinsemellan vill inrätta för att förvalta differentierade bidrag. Pierre de Boissieu önskade "ett startkapital" liknande det som fanns för VEU.

När det slutligen gäller de administrativa utgifterna begärde han att rådets sekretariat skall tilldelas medel för sin verksamhet eftersom det har visat exempel på måttfullhet.

En av ledamöterna ställde en fråga till Pierre de Boissieu om den eventuella sammanslagningen av funktionerna som hög representant och kommissionsledamot för de yttre förbindelserna.

Pierre de Boissieu förklarade att han inte ställde sig positiv till sammanslagningen av rollerna och erinrade om att den verkliga frågan är hur man för att uppnå gemensamma mål skall sammanbinda de medel som medlemsstaterna har till sitt förfogande om man inte överför befogenheter till gemenskaperna, vilket inte tycks stå på dagordningen.

På en fråga från en av ledamöterna om nödvändigheten av att förtydliga fördragen för att dessa skall efterlevas bättre, svarade Pierre de Boissieu att det är nödvändigt för att unionen skall ha en verklig yttre politik att med en verklig solidaritet mellan medlemsstaterna fundera över mål och medel.

En av ledamöterna undrade om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken krävde en mellanstatlig metod eller om förfarandet med omröstning med kvalificerad majoritet var lämpligt för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Pierre de Boissieu erinrade om att den viktigaste principen för gemenskapsmetoden var den absoluta identiteten mellan rättigheterna och skyldigheterna för alla medlemsstaterna, och att den verkliga frågan härvidlag var hur unionens intressen bäst kan tillgodoses genom att fördraget ändras på ett sådant sätt att man inte längre behöver utsättas för ett veto från en medlemsstat som inte deltar i den åtgärd som skall genomföras.

På en fråga om bristen på ambition i unionens yttre politik uttalade Pierre de Boissieu sig för att rådet skall fastställa de politiska målen för de yttre åtgärderna och ge kommissionen mer autonomi för att förvalta programmen i stället för att inrätta förvaltningskommittéer. Dessutom borde man vara strängare i de konsekvensstudier som genomförs efteråt.

På frågorna om ordförandeskapet för unionen och för rådet svarade Pierre de Boissieu att valet av ordförandeskapet för unionen kommer att vara beroende av strukturen i dess helhet. När det gäller tanken om att den höge representanten skulle vara ordförande för rådet uttalade sig Pierre de Boissieu för denna lösning och för att man skall behålla den höge representanten som chef för generalsekretariatet.

På en fråga om de finansiella aspekterna av de yttre åtgärderna svarade Pierre de Boissieu att han önskade att man inför ett system som möjliggör en bättre rollfördelning och menade att man på detta område måste konstruera nya fördelningsnycklar med tanke på att geografiska och historiska hänsyn har stor betydelse.

=====